

Arrest

nr. 79 790 van 20 april 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 januari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2012.

Gelet op het proces-verbaal van de terechtzitting van 9 maart 2012 waarbij de behandeling van de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 23 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VANDERHASSELT, loco advocaat H. VAN VRECKOM, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is het Rijk binnengekomen op 19 april 2009 en heeft zich vluchteling verklaard op 20 april 2009.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 25 augustus 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 15 januari 2010 en 1 maart 2010.

1.3. Op 24 november 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Bij arrest nr. 59 582 van 12 april 2011 werd voormelde beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.5. Op 10 januari 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 10 januari 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1362 (Afghaanse kalender; 1983) in het dorp Nawabad van het district Nahr-e-Sarraj in de provincie Helmand. Op heel jonge leeftijd verhuisde u naar de wijk Kart-e-Lagan in de stad Lashkar Gah van het gelijknamige district, eveneens in de provincie Helmand. In 1375 (1996), toen de Taliban aan de macht kwamen, trok u met uw familie naar Quetta in Pakistan. Van kleins af werd u geschoold in het métier van kleermaker in de bazaar van Lashkar Gah. Ook in Pakistan oefende u dit beroep uit.

In 1381 (2002), na de aanstelling van de eerste Karzai-regering, keerde u met uw familie terug naar uw toenmalige woonplaats in Kart-e-Lagan. In saratan 1386 (juni-juli 2007) begon u te werken bij FCEC-UIProjects, een bouwbedrijf dat gelegen is in de wijk Qalai kochna, eveneens in Lashkar Gah, dat in handen was van zowel Amerikanen als Afghanen. Uw neef F.(...) A.(...) werkte reeds als timmerman in dit bedrijf en hij hielp u aan een betrekking in het bedrijf. U bekleedde een administratieve functie met als hoofdplicht de aanwezigheid van het personeel na te gaan. U werkte niet officieel in het bedrijf en daarom werd u maandelijks uitbetaald op basis van uw aanwezigheden. Op een dag in aqrab 1386 (oktober- november 2007), toen u met uw motorfiets op weg was naar uw werk bij het bouwbedrijf, werd u abrupt de weg versperd door een witte Toyota. Drie gemaskerde mannen kwamen uit de auto, beweerden dat ze uw naam kenden en verweten u een onwetende moslim te zijn omdat u voor een Amerikaans bedrijf werkte. U werd meermaals geslagen en liep een verwonding op aan het dijbeen. Tijdens dit voorval werd ook uw motorfiets gestolen. U bleef hierna twee weken thuis.

In assad 1387 (juli-augustus 2008) was u met een nieuwe motorfiets omstreeks 17 uur op weg van uw werk naar de bazaar in Lashkar Gah om boodschappen te doen toen een pick-up van het merk Datsun u doelbewust aanreed. Een man opende de deur van de wagen en probeerde u uit evenwicht te brengen maar u slaagde er in op de motorfiets te blijven. U vluchtte weg met de motor in de bazaar en na een half uurtje, toen u er zeker van was dat u niet meer werd gevolgd, keerde u huiswaarts. Na dit incident besloot u Afghanistan te verlaten. U reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk naar België. U vraagt het statuut van vluchteling aan omdat u vreest voor uw leven.

Op 24 november 2010 werd u door het Commissariaat-generaal de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. In haar arrest van 12 april 2011 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van het Commissariaat-generaal.

U legde tijdens het gehoor ter ondersteuning van uw asielrelaas een 'taskara' voor (Afghaanse identiteitskaart), een medisch attest dat werd uitgeschreven door dokter Verbist op 22 juni 2009 te Charleroi ter bevestiging van een opgelopen dijbeenblessure, en een aanbevelingsbrief van FCEC-UIProjects per 31 juli 2007.

Voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen legde u een brief van 'envies d'avenir', een schoolrapport, een verklaring van de ouderlingen en dorpsleiders en drie attesten van een gevolgde opleiding.

B. Motivering

Na beoordeling van de authenticiteit van de aanbevelingsbrief en de in overweging name van de voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen neergelegde stukken, te samen met de eerdere bevindingen uit de twee gehoren op het Commissariaat-generaal, dient besloten te worden dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie geloofwaardig te maken of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Uw verklaringen op het Commissariaat-generaal doen immers ernstig twifelen aan uw beweerde verblijf in de wijk Kart-e-lagan in de stad Lashkar Gah in de provincie Helmand tot uw vertrek naar Europa. Het is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming dat u een reëel zicht biedt op uw verschillende verblijfplaatsen. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u het deze instanties onmogelijk om een correct inzicht te krijgen over uw leefsituatie en uw eventuele nood aan bescherming.

Zoals gevraagd in het arrest van de Raad voor Vreemdelingenzaken werd de aanbevelingsbrief ter verificatie aan Cedoca, de onderzoeksdienst van het Commissariaat-generaal, voorgelegd. Cedoca achtte, zoals uiteengezet in het vraag- en antwoorddocument en de Subject Related Briefing, die aan het administratief dossier werden toegevoegd, het niet mogelijk om op betrouwbare wijze bevestiging of ontkenning te verkrijgen van de in de brief vermelde tewerkstelling. De omvang van de corruptie en fraude in Afghanistan alsook de afhankelijkheid van Cedoca van de goodwill en de mate van zorgvuldige administratie van de contactpersoon verhinderen dat er enige zekerheid zou heersen over de waarheidsgetrouwheid van een verkregen antwoord. Ondanks het gegeven dat Cedoca geen mogelijkheid ziet om de authenticiteit van het document via contacten in Afghanistan te verifiëren is het niet onbelangrijk op te merken dat de hoofding van de brief, dat het logo van het bedrijf vertoont, een kopie van mindere kwaliteit betreft. Het lijkt er dan ook sterk op dat deze brief, gericht aan 'To home it may concern', het resultaat is van eenvoudig (zie stuk: 'Print logo FCEC-UIP internet door CGVS' in administratief dossier) digitaal knip- en plakwerk.

Over de overige documenten die u voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen neerlegde ter staving van uw verblijf in Helmand moeten eveneens meerdere vaststellingen gemaakt worden die hun bewijswaarde geheel aantasten.

Zo werd de verklaring van de ouders na uw aankomst in België en in het kader van uw asielprocedure opgesteld. Het gesolliciteerde karakter van het document roept twijfels op bij de objectiviteit van dit stuk. De bewijswaarde van dit stuk wordt bovendien verder aangetast doordat de verklaring haaks staat op uw eigen uitspraken. Waar u bijvoorbeeld beweert Hazara te zijn, dichten de ouders u de Tadzjiekse etnie toe (CGVS 15/01/2010 p.2). Dit is opmerkelijk. Ook hun bewering dat u uw ganse leven in Helmand gewoond heeft, botst met uw verklaring dat u meerdere jaren in Quetta verbleef (CGVS 15/01/2010 p.2-3). Dat u het land heeft verlaten omdat u economische problemen had, komt evenmin in uw asielaanvraag naar voren. Bovendien en niet in het minst klemmt dit in ernstige mate met uw bewering dat u tot vlak voor uw vertrek een goed betaalde functie had bij het constructiebedrijf FCEC-UIP. Ook deze vaststellingen roepen bijgevolg ernstige vraagtekens op bij de authenticiteit van de door u voorgelegde stukken.

Het schooldiploma is eveneens van een betwistbare herkomst. Hoewel de naam van de student niet leesbaar op het schoolrapport vermeld staat kan er, gezien de vermelde geboortedatum, de naam van de vader en het taskaranummer met de uwe overeenkomen, begrepen worden dat het diploma aan u zou moeten toebehoren. Het schoolrapport beweert dat u van 1381 tot 1384 in Helmand school zou hebben gelopen van de eerste tot de vierde graad. Uw verklaringen op het Commissariaat-generaal wijken evenwel zeer sterk van deze informatie af. Tijdens uw eerste gehoor verklaarde u immers dat u de eerste tot de derde in Lashkar gah doorliep en na uw verhuis naar Quetta in 1375 (1996) nog tot de negende graad in Quetta studeerde. Na uw terugkeer naar Lashkar gah zou u als kleermaker gewerkt hebben, zo luidt het (CGVS 15/01/2010 I p.3,4). Ook dit mag ernstig verbazen. De vaststelling dat het rapport bovendien door het "central girl's lyceum" opgemaakt werd en dat het uw geboorteplaats in Ghazni situeert, voeden het vermoeden dat u zich van valse documenten voorziet om uw verblijf in Helmand aannemelijk te maken.

Het inzicht dat valse of vervalste Afghaanse documenten gemakkelijk verkregen kunnen worden en het vermoeden dat u valse documenten gebruikt om uw asielaanvraag kracht bij te zetten, ondergraven eveneens de bewijskracht die er aan de neergelegde taskara moet verleend worden.

Daarnaast legt u een medisch attest neer. De loutere vaststelling dat u een verwonding opliep, geeft geen informatie prijs over de omstandigheden waarin dit gebeurde en kan bijgevolg niet ingeroepen worden om van uw asielmotieven te getuigen. De drie attesten en de brief betreffen uw activiteiten hier in België en hebben als dusdanig geen uitstaans met uw asielaanvraag.

Bovengaande opmerkingen leiden tot het besluit dat aan de door u neergelegde documenten slechts weinig waarde kan worden gehecht. Meer nog, voorgaande vaststellingen doen ernstige vermoedens van fraude ontstaan.

Uit de gehoren op het Commissariaat-generaal dienen eveneens volgende vaststellingen te worden vermeld die ernstige twijfels oproepen bij uw bewering in de wijk Kart-e-lagan in de stad Lashkar Gah in de provincie Helmand te hebben gewoond.

Allereerst dient opgemerkt te worden dat u geen overtuigende verklaringen weet af te leggen over uw terugkeer naar Lashkar Gah vanuit Quetta. Zo kan u enkel vaag aangeven wanneer u terug naar Lashkar Gah zou zijn verhuisd. U stelt dat u ergens in [13]81 (2002) naar Lashkar Gah terugkeerde vanuit Pakistan. De maand is u onbekend en gevraagd naar het seizoen dat u deze reis maakte, meent u slechts aarzelend dat het "toen warm was zoiets" (CGVS, 1/03/2010 p.2). Ook is het merkwaardig dat u geheel foutief gelooft dat Mohammad Hussein Andiwai destijds gouverneur was, tot hij door Assadulah Wafa vervangen werd (CGVS, 1/03/2010 p.10,11). Ook over het Afghaanse geld dat op het moment van uw terugkeer in omloop was doet u, die nochtans als handelaar zou hebben gewerkt in deze periode, realiteitsvreemde uitspraken. Zo stelt u dat de munten van 1, 2 en 5 afghani destijds

reeds in gebruik waren, terwijl zij slechts jaren later, in april 2005, ingevoerd werden (CGVS, 1/03/2010 p.5). Geconfronteerd met een oud biljet van 500 afghani herkent u er vreemd genoeg een biljet van 10 afghani in. Hoewel u herhaaldelijk de vraag gesteld werd, antwoordt u telkens ontwijkend op de vraag of het voorgelegde briefje in gebruik was toen u zich opnieuw in Lashkar Gah vestigde, hetgeen doet vermoeden dat u het antwoord schuldig moet blijven (CGVS, 1/03/2010 p.5). Dit is zeer opmerkelijk voor iemand die jarenlang in de handel actief zou zijn geweest. Dat u een ingrijpende stap zou genomen hebben om na jaren naar uw ontvluchte thuisstad terug te keren, maar u niet kan aangeven wanneer u precies deze voor u nochtans niet te onderschatten verhuis maakte en u over geheel foutieve informatie beschikt over in het oog springende aspecten van het dagelijks leven toentertijd, zoals de gouverneur of het gebruikte geld, doet erg twifelen aan uw beweerde terugkeer naar de provinciehoofdstad Lashkar Gah.

Toetsend naar uw kennis en vertrouwdschap met het hedendaagse leven in Lashkar Gah en uw wijk Kart-e-Lagan, bleek u er niet in te slagen het Commissariaat-generaal er van te overtuigen dat u er tot uw vertrek naar Europa zou gewoond hebben, zoals u beweert. Zo is het erg opmerkelijk dat er volgens u in uw wijk Kart-e-Lagan recentelijk geen noemenswaardige incidenten hebben plaatsgegrepen. U hebt alleen weet van een zelfmoordaanslag in 1386 in een Eidgah moskee in Lashkar Gah-stad en een explosie aan een bushalte (CGVS, 15/01/2010 p.13). Volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, zijn er de jongste jaren echter wel degelijk incidenten van betekenis geweest de wijk waarvan u oorspronkelijk afkomstig bent en waarnaar u zegt na 2002 te zijn teruggekeerd. Zo werd op 31 augustus 2007 in Kart-e-lagan de lokale tribale leider Haji Mohammad Ibrahim omgebracht voor zijn huis. Zijn zoon nam revanche en vermoordde de tweeaders tijdens dit incident. U kent deze lokale leider niet en hebt bijgevolg evenmin weet van de aanslag. Ook andere incidenten in uw wijk waarbij dodelijke slachtoffers vielen, zoals de moord op Abdol Hadi, van het Helmand Security Command en zijn zoon op 8 juli 2007 of de aanslag door twee taliban leden op een scholier en de poortwachter in de Kart-e-Lagan school, brengt u niet te berde. Dat u schijnbaar geen kennis heeft van deze ernstige voorvallen is hoogst opmerkelijk aangezien u sinds uw terugkeer uit Pakistan steeds in deze wijk woonachtig zou zijn geweest.

Slechts als u effectief gevraagd wordt naar aanslagen tegen scholen blijkt dat u iets opgevangen heeft van een aanslag tegen een school in uw wijk. Doorheen uw kennis van dit nochtans belangrijke incident in Kart-e-Lagan toont u echter niet aan dat u er destijds woonachtig en tewerkgesteld was. Zo weet u de naam van de school niet en kan u niet eens aangeven wat er gebeurde. U meent iets vernomen te hebben van bedreigingen of ontvoeringen van schooljongens; dat het in werkelijkheid om een beschieting met dodelijke afloop ging, is u blijkbaar niet bekend (CGVS 1/03/2010 p.3-4). Ook dit wijst er op dat u uw vage kennis hierover niet opgedaan door een persoonlijke beleving ervan middels een verblijf in Kart-e-Lagan.

Voorts, en niet in het minst, is ook de zware brand die in juni 2006 zeventig winkels in een markt in Kart-e-Lagan in de as legde u geheel ontgaan, daar u beweert geen weet te hebben van een brand in uw wijk (CGVS 1/03/2010 p.2). Het is erg onwaarschijnlijk dat een brand van een dergelijke omvang u ontgaan zou zijn indien u werkelijk een handelaar en inwoner van deze wijk zou zijn geweest.

Vervolgens is het ook opvallend dat u beweert dat er zich in Kart-e-Lagan slechts een apotheek of dokterspraktijk bevindt terwijl het Commissariaat-generaal over informatie beschikt waaruit blijkt dat er in uw wijk een kliniek gevestigd is (CGVS 1/03/2010 p.4). Het valt niet in te denken dat deze kennis over uw wijk een inwoner van deze wijk zou zijn ontgaan.

Voorts blijkt ook uw kennis van de verschillende prominente personen in de provinciehoofdstad Lashkar Gah ontoereikend om voor uw verblijf in deze stad te kunnen pleiten. Zo gelooft u dat Asadulah Wafa de gouverneur van Helmand was op het moment van uw vlucht naar Europa. In werkelijkheid had Wafa al bijna een half jaar voor uw verklaarde vertrek de gouverneurspost moeten verlaten (CGVS 15/1/2010 p.14, 1/03/2010 p.6). Wie de gouverneur was vooraleer Wafa dit ambt bekleedde, kan u niet zeggen. Het gaat om Mohammed Daoud Safi, op wie eveneens een aanslag werd gepleegd in 2006 waarbij achttien mensen omkwamen. Op de vraag wie de burgemeester was antwoordt u Haji Mohammed Daoud, wellicht verwijzend naar de toenmalige gouverneur. Wanneer u de namen van Abdul Manaf en Haji Ghulam Mohiuddin voorgelegd krijgt, slaagt u er echter niet in de twee personen te kennen die de laatste jaren voor uw vertrek de burgemeesterspost bekleedden (CGVS 1/03/2010 p.4). Van Mullah Sher Mohammad, die gedurende de eerste vier jaar na de Taliban gouverneur van Helmand was, heeft u nog niet gehoord, hetgeen zeer erg mag verbazen (CGVS 1/03/2010 p.11-12). Haji Pir Mohammed, de vice-gouverneur die samen met zes anderen omkwam bij een aanslag in januari 2008 in een moskee in Lashkar Gah, is u evenmin bekend (CGVS 15/01/2010 p.14). Deze vooraanstaande personen hebben als machthebbers nochtans een grote invloed op het leven in Lashkar Gah en omstreken, waardoor het verstoken blijven van haast elke notie van deze prominenten voor een inwoner van de provinciehoofdstad van Helmand vrijwel onmogelijk is. Uw zeer fragmentarische en vaak onjuiste

kennis over deze personen doet bijgevolg vragen rijzen bij uw geschetste profiel van jarenlang actieve en hoogopgeleide inwoner en handelaar van Lashkar Gah.

Ook van belangrijke gebeurtenissen die plaatsvonden tijdens uw verblijf in Lashkar Gah bent u zich slechts zeer vaag bewust. Zo is de aanslag tegen het gouverneurshuis in december 2006, waarbij negen doden vielen, u ontgaan (CGVS 1/03/2010 p.11). Ook over de betogingen, die niet alleen door de feitelijke manifestatie maar ook door het ongenoegen waarvan het een uiting is, een bewoner en handelaar van een stad als Lashkar Gah zou moeten bijgebleven zijn, kan u geen bevredigende uitspraken doen. Zo stelt u wars van elke band met de realiteit dat er in Lashkar Gah enkel betogingen tegen bombardementen gebeurden. Bovendien kan u geen enkel concreet voorbeeld geven van een dergelijke protestactie of het bombardement dat eraan vooraf ging (CGVS 1/03/2010 p.10). Dat uw kennis van bovenstaande belangrijke gebeurtenissen in Lashkar Gah geenszins overeenstemt met wat verwacht kan worden van een inwoner van deze stad schaaft aanzienlijk het geloof in uw verklaarde verblijf in Lashkar Gah.

Tenslotte dient er ook gewezen te worden op uw gebrekkige kennis van verschillende aspecten van het dagelijkse leven in Lashkar Gah. Zo mag het verbazen dat u nog nooit van Bush Street gehoord heeft. Over deze bekende winkelstraat met muziek- en videowinkels ontstak immers een grote controverse wegens de naam die hij na 2001 meekreeg (CGVS 1/03/2010 p.3). Ook is het merkwaardig dat u weet dat er momenteel een universiteit gevestigd is in Lashkar Gah maar dat u niet weet of deze universiteit voor dan wel na uw vertrek naar Europa gebouwd is (CGVS 1/03/2010 p.3). Het lijkt er op te wijzen dat u over kennis over Lashkar Gah beschikt die u niet heeft opgedaan tijdens uw beweerde verblijf in deze stad. Voorts verklaart u dat u van voetbal houdt, een populaire sport in Lashkar Gah, maar heeft u geen besef van de voetbaltornooien die er in deze stad gespeeld worden (CGVS 1/03/2010 p.6). De naam van het sportstadion in Lashkar Gah is u eveneens onbekend (CGVS 1/03/2010 p.6). Als u uiteindelijk in een open vraag de mogelijkheid geboden wordt het Commissariaat-generaal van uw beweerde verblijf in Lashkar Gah te overtuigen, kan u geen enkel stukje informatie aanhalen dat van uw verblijf in Lashkar Gah getuigt. Indien u werkelijk na de val van het Taliban bewind zo'n zes tot zeven jaar in Lashkar Gah gevestigd en tewerkgesteld was, zou men minstens verwachten dat u een begin aan informatie over uw stad kan opdiepen waaruit uw verblijf blijkt (CGVS 1/03/2010 p.11).

Uit bovenvermelde opmerkingen dient te worden besloten dat u het Commissariaat-generaal niet in staat stelt een correct beeld te krijgen van uw verblijfplaatsen en leefsituatie tijdens de laatste jaren. Dat u naast de hierboven blootgelegde cruciale lacunes in uw kennis van uw beweerde verblijfplaats de jaren voor u naar Europa trok toch ook enige informatie weet aan te brengen over Lashkar Gah laat zich verklaren door het feit dat slechts uw effectieve verblijf en niet uw afkomst van Lashkar Gah als bedrieglijk wordt bestempeld. Bijgevolg is het zeker niet ondenkbaar dat u nog over banden beschikt met Lashkar Gah en u zich tevens op Afghaanse media in België beroept, zoals u zelf zegt, om u over uw plaats van herkomst in te lichten (CGVS 1/03/2010 p.6). Hoe dan ook verschillende van de hierboven aangehaalde lacunes in uw kennis moeten als dermate essentieel worden beschouwd dat ze niet opwegen tegen de elementen die u wel weet aan te brengen.

Uit dit alles dient te worden besloten dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontfeggen. Doordat u als asielzoeker geen reël zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, dient te worden vastgesteld dat u evenmin uw asielmotieven aannemelijk weet te maken.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reël verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reël binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven en de mogelijks hieruit volgende nood aan bescherming niet aangetoond worden.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste en enig middel werpt verzoeker de schending op van artikel 1 van het Verdrag van Genève (vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/3, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

In een eerste onderdeel bevestigt verzoeker dat hij inderdaad niet exact weet te herinneren en niet exact chronologisch kan situeren wanneer hij terug verhuisde naar Lashkar Gah vanuit Quetta, maar stelt hij wel geprobeerd te hebben om dit te schatten naar zijn beste vermogens. Verzoeker geeft voorts aan dat het mogelijk is dat hij een vergissing beging aangaande wie er gouverneur was, maar wijst er op dat het gaat om de naam van een politiek verantwoordelijke, terwijl hij niet betrokken was in de politiek en dus het belang van deze vergissing moet gerelativeerd worden. Wat het Afghaanse geld betreft dat in omloop was op het ogenblik van zijn terugkeer, stelt verzoeker dat hij zich niet bewust was van het feit dat hij moest aangeven sinds wanneer exact de munten 1, 2 en 5 afghani in gebruik waren. Hij weet wel degelijk dat deze een paar jaar nadat Karzai aan de macht gekomen is, zijn ingevoerd. Voorts stelt verzoeker dat hem niet kan verweten worden dat hij het geldbriefje van 500 afghani niet herkende, daar het biljet hem niet duidelijk getoond werd en hij dus de opschriften niet kon lezen.

In een tweede onderdeel voert verzoeker aan dat 'recent verblijf' geen voorwaarde is om als vluchteling erkend te worden. Verzoeker verwijst naar het standpunt van UNHCR die van mening is dat de notie recent verblijf niet zo goed thuis hoort in een onderzoek naar de nood aan bescherming in het kader van de vluchtelingenconventie, maar wel beter thuishoort in een onderzoek naar de nood aan subsidiaire bescherming. Verzoeker verwijst naar stuk 2 toegevoegd aan zijn verzoekschrift en merkt op dat UNHCR er op wijst dat het vluchtelingenschap dient vastgesteld te worden ten aanzien van het land van nationaliteit, en niet ten aanzien van een stad of een dorp. Verzoeker benadrukt dat zijn nationaliteit niet in twijfel getrokken wordt en hij zijn afkomst uit Kart-e Laghan heeft aangetoond. Er kan aldus geen reden gevonden worden waarom de commissaris-generaal zich kan ontslaan van de plicht om een onderzoek te voeren naar zijn vrees voor vervolging. Verzoeker citeert vervolgens uit een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 50 813 d.d. 5 november 2010 waaruit zou moeten blijken dat het begrip recent verblijf in een land of streek van herkomst geen absolute vereiste is opdat het statuut van vluchteling of van subsidiaire bescherming kan worden toegekend.

Verzoeker verwijst naar het vernietigingsarrest van 59 582 van 12 april 2011 naar aanleiding van zijn beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en stelt

dat daarin wordt bevestigd dat verzoeker voldoende basiskennis heeft van het hedendaagse leven in Lashkar Gah door de antwoorden die hij heeft kunnen geven op verschillende kennisvragen die hem werden gesteld op het Commissariaat-generaal. Verzoeker vervolgt dat het feit dat hij niet op bepaalde vragen kon antwoorden niet automatisch betekent dat zijn afkomst niet geloofwaardig zou zijn en dat in dit opzicht rekening moet gehouden worden met de lage opleidingsgraad.

Tot slot onderneemt verzoeker een poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

2.1.2. Bij het verzoekschrift worden ook nog neergelegd: (i) een artikel van G. Westerveen, Recent verblijf in asielbeslissingen, september 2009 (ii) een artikel van G. Westerveen, Country of Origin Information en geloofwaardigheid, september 2009 (iii) arrest nr. 56.447 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en (iv) een document houdende het beleid van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inzake asielaanvragen van Afghaanse asielzoekers: regio's subsidiaire bescherming.

2.1.3. Verzoeker brengt per aangetekend schrijven nog volgende stukken bij in de procedure in beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 november 2010: (i) een brief van 'En Vies D'Avenir', (ii) 2 stukken - niet opgesteld in de taal van de rechtspleging - die blijken de verklaringen van verzoeker ter terechtzitting een schoolrapport en een verklaring van een aantal dorpsgenoten betreffen, (iii) de vertaling van het schoolrapport met examenresultaten van de jaren 1381, 1382, 1383 en 1384, (iv) de vertaling van de verklaring van de dorpsgenoten ondertekend door vijf personen die bevestigen dat verzoeker uit de provincie Helmand komt, (v) een attest van het OCMW van Luik en (vi) twee attesten waaruit blijkt dat verzoeker een opleiding in de Franse taal volgde.

2.1.4. Bij aangetekend schrijven van 27 februari 2012 dient verzoeker naar eigen zeggen een nieuw schoolrapport en een attest van de dorpelingen in, twee documenten opgesteld in het Dari zonder dat een vertaling wordt bijgevoegd.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat na de beoordeling van de authenticiteit van de aanbevelingsbrief en de in overweging name van de voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen neergelegde stukken, te samen met de eerdere bevindingen uit de twee gehoren op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dient besloten te worden dat hij er niet in geslaagd is zijn vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie geloofwaardig te maken of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken, zoals omstandig wordt toegelicht.

2.3.1. Waar verzoeker verwijst naar 's Raads arrest 59 582 van 12 april 2011 en stelt dat daarin wordt bevestigd dat verzoeker *"blijk geeft van een voldoende basiskennis van het hedendaagse leven in Lashkar Gah, door de antwoorden die hij heeft kunnen geven op verschillende kennisvragen die hem werden gesteld op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen"*, dient te worden vastgesteld dat de Raad het volgende heeft overwogen in voornoemd arrest: *"Zo verzoekers kennis van zijn beweerde streek van herkomst met betrekking tot bepaalde elementen gebrekkig blijkt te zijn, blijkt hij van andere zaken dan weer wel op de hoogte te zijn. Zo blijkt verzoekers geografische kennis goed te zijn, blijkt hij bekende Hazara's uit zijn streek te kunnen benoemen, is hij op de hoogte van ontwikkelingsprogramma's in de regio en kan hij scholen en mobiele operatoren opnoemen (gehoorverslag 15 januari 2010). Uit het tweede gehoorverslag van 1 maart 2010 blijkt dat verzoeker eveneens bekend is met de lokale radiozenders, kan hij het gebouw op de foto benoemen en is hij op de hoogte van de overstromingen die in de streek hebben plaatsgehad. (...)*

De Raad stelt echter vast dat verzoeker ter staving van zijn asielrelaas en bijgevolg ook van zijn terugkeer naar Afghanistan eveneens een (originele) aanbevelingsbrief van FCEC-UIProjects van 31 juli 2007 heeft neergelegd. De bestreden beslissing trekt de authenticiteit van deze brief op geen enkel ogenblik in twijfel doch beperkt zich tot het stellen dat de neergelegde documenten waaronder de aanbevelingsbrief, geen afbreuk kunnen doen aan hetgeen werd vastgesteld. Hoewel dit stuk de essentie van het asielrelaas vormt en tevens een begin van bewijs kan zijn van verzoekers beweerde terugkeer naar Afghanistan werd de authenticiteit ervan nooit onderzocht. Deze vaststelling klemmt des te meer nu uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoeker uitdrukkelijk toestemming werd gevraagd contact op te nemen met de nodige instanties of personen teneinde dit document op authenticiteit te onderzoeken en verzoeker hiertoe zijn toestemming heeft gegeven.

Los van de vraag naar de geloofwaardigheid van het asielrelaas kan deze brief wel doorslaggevend zijn bij het onderzoek naar verzoekers beweerde terugkeer in 2002 naar Afghanistan. Aangezien er nooit

een onderzoek werd verricht naar de authenticiteit van dit document dient te worden vastgesteld dat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.” (eigen onderlijning)

2.3.2. De Raad wijst erop dat hij zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak mag doen over elementen die reeds werden beoordeeld behoudens wanneer een bewijselement voorligt dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat het eerdere oordeel anders zou zijn geweest indien dit bewijselement, in casu een onderzoek naar de authenticiteit van de aanbevelingsbrief van FCEC-UIProjects van 31 juli 2007, zou hebben voorgelegen.

2.3.3. In casu dient te worden opgemerkt dat in het arrest 59 582 vooreerst wordt vastgesteld dat verzoekers kennis op bepaalde punten gebrekkig is en dat hij van andere zaken dan wel weer op de hoogte blijkt te zijn. Voorts wordt in voormeld arrest vastgesteld dat niettegenstaande verzoeker een (originele) aanbevelingsbrief van FCEC-UIProjects van 31 juli 2007 heeft neergelegd en hij toestemming heeft gegeven om dit document op authenticiteit te onderzoeken de bestreden beslissing zich beperkt tot het stellen dat de neergelegde documenten waaronder de aanbevelingsbrief, geen afbreuk kunnen doen aan hetgeen werd vastgesteld. Tot slot vernietigt de Raad in voornoemd arrest de beslissing van de commissaris-generaal omdat deze aanbevelingsbrief doorslaggevend kan zijn bij het onderzoek naar verzoekers beweerde terugkeer naar Afghanistan in 2002. Derhalve dient te worden vastgesteld dat in voornoemd arrest geen uitsluitel wordt gegeven dat verzoeker afkomstig is uit Afghanistan en meer bepaald Helmand.

2.3.4. Zo verzoeker, onder verwijzing naar G. Westerveen, “Recent verblijf in asielbeslissingen”, september 2009 en “Country of Origin Information en geloofwaardigheid”, september 2009, betoogt dat het vluchtelingenchap wordt vastgesteld ten aanzien van het land van nationaliteit en niet ten aanzien van een stad of een dorp in dat land en indien men zou oordelen dat een vervolging geografisch beperkt zou kunnen zijn, men het risico op vervolging in een ander deel van het land moet onderzoeken in het kader van de kwestie betreffende de mogelijkheid van binnenlandse bescherming, en tot de conclusie kan worden gekomen dat de kwestie of de eiser recent heeft verbleven in Kart-e-Laghan geloofwaardig is of niet, niet echt van belang is voor het bepalen of er nood is aan bescherming tegen vervolgingen in geval van terugkeer naar Afghanistan, wijst de Raad erop dat de nood aan bescherming moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats, doch dat het aan de betrokkene is zijn nationaliteit en zijn verblijf in een bepaalde regio aannemelijk te maken. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen. Daartoe onderzoekt de overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, in de eerste plaats of degene die zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit het land/regio dat/die hij beweert te zijn ontvlucht. Het is bijgevolg niet onredelijk dat die overheid, zelfs wanneer de asielzoeker een document zou kunnen overleggen waaruit zijn herkomst blijkt, de kennis van betrokkene over de streek waarvan hij beweert afkomstig te zijn, toetst.

Voorts wijst de Raad op artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet waaruit afgeleid dient te worden dat regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie in het land van herkomst in aanmerking dienen genomen te worden bij de beoordeling voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade. Derhalve is het noodzakelijk, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, dat hij zijn afkomst uit Helmand aannemelijk maakt zodat kan worden nagegaan of hij nood heeft aan internationale bescherming.

Waar verzoeker stelt dat het vluchtelingenverdrag en de EU kwalificatierichtlijn geen bepaling bevatten die vereisen dat een vluchteling recent in zijn land van herkomst of nationaliteit heeft verbleven opdat de status zou kunnen worden toegekend, wijst de Raad erop dat zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, de asielzoeker moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is, hij een poging moet ondernemen om het relaas te staven en hij de waarheid dient te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205) en in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gesteld dat *“de vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, (...) op zich geen reden (is) om u het statuut van subsidiair beschermde te ontfangen”*. Tot slot wijst de Raad dienaangaande nog naar de richtlijn 2004/83EG van 29 april 2004. Overeenkomstig artikel 4 van hoofdstuk II (beoordeling van verzoeken om internationale bescherming) *“mogen (de lidstaten) van de verzoeker verlangen dat hij alle elementen ter staving van het verzoek om internationale bescherming*

zo spoedig mogelijk indient", waarbij onder "elementen" wordt verstaan "de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie in het bezit van de verzoeker over zijn leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, identiteit, nationaliteit(en), land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes, identiteits- en reisdocumenten en de redenen waarom een verzoek om internationale bescherming (wordt) ingediend".

2.4.1. In 's Raads arrest 59 582 werd gesteld dat de (originele) aanbevelingsbrief van FCEC-UIProjects van 31 juli 2007 doorslaggevend kan zijn bij het onderzoek naar verzoekers beweerde terugkeer naar Afghanistan in 2002.

2.4.2. Verzoeker stelt dat *"uit de bestreden beslissing blijkt dat de tegenpartij helemaal geen initiatieven heeft ondernomen om zelfs maar te proberen een bevestiging te krijgen van de authenticiteit van de aanbevelingsbrief en andere documenten neergelegd door eiser"* en dat het motief, dat omwille van de omvang van de corruptie en fraude in Afghanistan en de afhankelijkheid van CEDOCA van de goodwill en de mate van zorgvuldige administratie van de contactpersoon verhinderen dat er enige zekerheid zou heersen over de waarheidsgetrouwheid van een verkregen antwoord, een voorwendsel is.

2.4.3. De Raad stelt vast dat verzoeker de bevindingen in de bestreden beslissing met betrekking tot het document FCEC-UIProjects van 31 juli 2007 in wezen niet betwist, en zich beperkt tot het verweer dat er geen concreet onderzoek is gebeurd naar de authenticiteit van het document door bijvoorbeeld contact op te nemen met de opstellers. Derhalve betwist verzoeker niet dat er veel corruptie en fraude is in Afghanistan en de hoofding van de brief en het logo een kopie van mindere kwaliteit zou zijn, maar is hij van oordeel dat op basis daarvan *"er helemaal niet kan worden vermoed dat het om een vals document zou gaan, nu er geen concreet onderzoek is gebeurd naar de authenticiteit van het document door bijvoorbeeld contact op te nemen op de opstellers van het document"*.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat de Raad enkel gebonden is door de feitelijke vaststellingen van de strafrechter dat de vreemdeling de hem verweten feiten van valsheid in geschriften of van gebruik van valse stukken niet heeft begaan. Bij afwezigheid van dergelijke vaststelling is er geen bezwaar om voorgebrachte stukken wegens hun vals karakter te verwerpen (RvS, 132.669, 18/6/2004; RvS, 123.958, 7/10/2003; RvS, 120.714 18/6/03). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en ook de Raad kunnen bijgevolg ook aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Bij verwerping van de voorgebrachte bewijsstukken dient de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom ze naar zijn oordeel onvoldoende bewijskracht bezitten. In casu wordt in de bestreden beslissing duidelijk aangegeven dat Cedoca, de onderzoeksdienst van het Commissariaat-generaal, het niet mogelijk acht om op betrouwbare wijze bevestiging of ontkenning te verkrijgen van de in de brief vermelde tewerkstelling omwille van de omvang van de corruptie en fraude in Afghanistan en dat de afhankelijkheid van Cedoca van de goodwill en de mate van zorgvuldige administratie van de contactpersoon verhinderen dat er enige zekerheid zou heersen over de waarheidsgetrouwheid van een verkregen antwoord. Daar wordt aan toegevoegd dat ondanks het gegeven dat Cedoca geen mogelijkheid ziet om de authenticiteit van het document via contacten in Afghanistan te verifiëren het niet onbelangrijk is op te merken dat de hoofding van de brief, dat het logo van het bedrijf vertoont, een kopie van mindere kwaliteit betreft en het er dan ook sterk op lijkt dat deze brief, gericht aan 'To home it may concern', het resultaat is van eenvoudig digitaal knip- en plakwerk. Uit deze vaststellingen kan dan ook redelijkerwijs worden besloten dat geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend aan het stuk waaruit verzoekers tewerkstelling zou moeten blijken bij FCEC-UIProjects. Daarenboven kan worden vastgesteld dat op dit document geen enkel adres, telefoon, fax-nummer of emailadres wordt vermeld zodat, mede in acht genomen het voorgaande, de Raad van oordeel is dat dit document geen objectief bewijs is van verzoekers tewerkstelling in Helmand of zijn verblijf aldaar.

In de mate verzoeker aanvoert dat door zich te verschuilen achter de stelling dat er veel corruptie en fraude is in Afghanistan het op die manier aan elke Afghaan onmogelijk wordt gemaakt om met documenten een begin van bewijs te leveren, benadrukt de Raad dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten en het derhalve aan verzoekende partij is om een waarheidsgetrouw en coherent relaas te brengen.

De Raad is dan ook van oordeel dat het stuk van FCEC-UIProjects niet als doorslaggevend wordt beschouwd om uit te maken of verzoeker al dan niet zijn afkomst uit Helmand aannemelijk heeft gemaakt.

2.5. Wat het document van de ouderen betreft, en daargelaten de vaststelling dat het een gesolliciteerd document betreft, dient te worden opgemerkt dat ook aan dit stuk geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend omdat de verklaring haaks staat op verzoekers eigen uitspraken. Immers, verzoeker beweert Hazara te zijn terwijl de ouderen verzoeker de Tadzjiekse etnie toedichten; de verklaring vermeldt dat verzoeker zijn hele leven in Helmand zou hebben geleefd, terwijl hij meerdere jaren samen met zijn familie in Quetta (Pakistan) woonde; en uit de verklaring blijkt dat hij economische problemen kende terwijl uit verzoekers bewering blijkt dat hij tot vlak voor zijn vertrek een goed betaalde job had bij het constructiebedrijf FCEC-UIProjects. Verzoekers verklaring voor deze verschillen, namelijk dat de ouderen ook niet helemaal op de hoogte zijn van alle details van de situatie van eiser, kan niet overtuigen. Zijn bewering dat hij heel terughoudend is om andere personen uit Afghanistan in te lichten over de problemen die hebben geleid tot zijn vlucht omdat er altijd een risico is dat dit gevolgen heeft voor de familie die nog in Afghanistan verblijft, de Tadzjiekse etnie wordt vermeld omdat hij contacten heeft met personen van Tadzjiekse origine die gekend zijn door de ouderen in het dorp waardoor deze veronderstelden dat verzoeker ook van Tadzjiekse origine zou zijn, en de ouderen hem beschouwen als een permanente inwoner van Helmand ook al heeft hij enkele jaren in Pakistan gewoond, kan evenmin worden aangenomen en wijzigt niets aan de vaststelling dat dit document zijn verklaringen niet ondersteunt.

2.6. Verzoeker poneert dat de vermeldingen op het schoolrapport helemaal niet tegenstrijdig zijn met zijn verklaringen over zijn schoolloopbaan en zijn geboorteplaats zodat dit een bewijskrachtig document is, wat niet het geval is zoals blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing: *"Het schooldiploma is eveneens van een betwistbare herkomst. Hoewel de naam van de student niet leesbaar op het schoolrapport vermeld staat kan er, gezien de vermelde geboortedatum, de naam van de vader en het taskar nummer met de uwe overeenkomen, begrepen worden dat het diploma aan u zou moeten toebehoren. Het schoolrapport beweert dat u van 1381 tot 1384 in Helmand school zou hebben gelopen van de eerste tot de vierde graad. Uw verklaringen op het Commissariaat-generaal wijken evenwel zeer sterk van deze informatie af. Tijdens uw eerste gehoor verklaarde u immers dat u de eerste tot de derde in Lashkar gah doorliep en na uw verhuis naar Quetta in 1375 (1996) nog tot de negende graad in Quetta studeerde. Na uw terugkeer naar Lashkar gah zou u als kleermaker gewerkt hebben, zo luidt het (CGVS 15/01/2010 I p.3,4). Ook dit mag ernstig verbazen. De vaststelling dat het rapport bovendien door het "central girl's lyceum" opgemaakt werd en dat het uw geboorteplaats in Ghazni situeert, voeden het vermoeden dat u zich van valse documenten voorziet om uw verblijf in Helmand aannemelijk te maken."* Vermits verzoeker de pertinente motieven met betrekking tot het schoolrapport niet weerlegt blijft de motivering dienaangaande dan ook staande en wordt deze beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.7. In de mate verzoeker een nieuw schoolrapport en een attest van de dorpelingen heeft ingediend bij aangetekend schrijven van 28 februari 2012 kan de Raad enkel vaststellen dat geen kennis kan genomen worden van de inhoud van deze stukken vermits geen vertaling werd toegevoegd.

2.8. De motivering met betrekking tot het medisch attest, de drie attesten en de brief wordt niet betwist zodat de motivering dienaangaande dan ook staande blijft en wordt beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.9.1. Aangezien aan de voorgelegde documenten geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend van verzoekers afkomst en verblijf in Helmand en in 's Raad arrest 59 582 er op gewezen werd dat verzoeker op de hoogte is van bepaalde zaken die betrekking hebben op Helmand, is het noodzakelijk na te gaan of de gebrekkige kennis van dien aan is dat daaruit moet besloten worden dat verzoeker zijn afkomst en verblijf niet aannemelijk heeft gemaakt.

2.9.2. Het komt allereerst de asielzoeker toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden alsook, gelet op de regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie, van de bepaling van de werkelijke streek van herkomst. Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de asielzoeker desgevallend zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die

aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de verwerende partij toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de asielzoeker de nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst voldoende aantoonst. Indien zij van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land dan wel een andere regio dient te gebeuren, komt het haar toe dit land/deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Indien de verwerende partij van oordeel is dat dit land/deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de asielzoeker of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de asielaanvraag, is het eveneens haar plicht om de redenen die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen en in het bijzonder deze afgeleid uit de feitelijke kennis omtrent Helmand, houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van verzoeker. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door verweerder en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoeker van feitelijke gegevens die behoren tot diens onmiddellijke leefomgeving. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoeker daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

2.9.3. Wat verzoekers profiel betreft kan het volgende worden afgeleid uit het administratief dossier: verzoeker is Hazara, ging tot de negende klas naar school; hij is afkomstig uit Helmand (Lashkar Gah en de wijk Kart-e-Lagan) en de familie verhuisde naar Quetta (Pakistan) in 1375 (=1996); verzoeker keerde terug naar Helmand in 1381 (=2002) en vluchtte in 1387 (2008); verzoeker werkte als kleermaker tot 1386 (in de bazaar van Lashkar Gah gehoor I, p. 6) (=2007) en ging toen aan de slag bij een bedrijf FCEC-UIProjects in de administratie.

Gelet op verzoekers opleiding tot de negende klas, zijn voorgehouden verblijf in Helmand gedurende enkele jaren en zijn tewerkstelling als kleermaker in de bazaar, een publieke plaats bij uitstek, en in de administratie, is de Raad van oordeel dat van verzoeker de nodige correcte kennis kan worden verwacht over zijn onmiddellijke omgeving in Lashkar Gah en de wijk Kart-e-Lagan (Helmand), zonder dat van hem een perfecte kennis wordt verwacht.

2.9.4. Daargelaten de vaststellingen dat verzoeker er niet in slaagt precies en correct aan te geven wanneer hij in 2002 naar Helmand zou zijn teruggekeerd, is het vooreerst niet aanvaardbaar dat verzoeker stelt dat er in zijn wijk Kart-e-Lagan geen noemenswaardige incidenten hebben plaatsgegrepen (*"Niet zo'n incidenten in karte lagan, in de stad een moskee, een Eidgah, daar was een zelfmoordaanslag, en in een ander deel van de stad, de kandahar busstop was er een explosie"*, p. 13 gehoor I CGVS) terwijl uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat in verzoekers wijk Kart-e-Lagan op 31 augustus 2007 de lokale tribale leider Haji Mohammad Ibrahim omgebracht werd voor zijn huis, zijn zoon revanche nam en de twee daders vermoordde, op 8 juli 2007 Abdol Hadi en zijn zoon werden vermoord en twee talibanleden een aanslag pleegden op een scholier en de poortwachter. Aangezien deze moorden/aanslagen werden gepleegd in de wijk waar verzoeker zou hebben gewoond en deze betrekking hebben enerzijds op bekende lokale personages en anderzijds op een school in de wijk, mag worden aangenomen dat verzoeker wel kennis zou hebben van deze ernstige incidenten indien hij daar woonde en werkte. Dat de moord betrekking had op een *"lokale tribale leider die niet van zijn stam afkomstig is"* zodat hij niet kan worden verondersteld om al deze lokale tribale leiders te kennen, doet geen afbreuk aan het feit dat verzoeker van deze ernstige en gewelddadige feiten in zijn eigen wijk geen kennis heeft. Verzoeker werd klaar en duidelijk gevraagd *"naar incidenten in je wijk"* zodat op een duidelijke vraag, een duidelijk en correct antwoord mag verwacht worden, wat in casu niet het geval is. Overigens wordt van verzoeker niet verwacht dat hij precies deze incidenten vermeldt, doch wel dat hij een coherent relaas kan geven over de

veiligheidsincidenten in zijn eigen wijk, wat niet het geval is vermits hij niet verder komt dan *“Niet zo’n incidenten in karte lagan, in de stad een moskee, een Eidgah, daar was een zelfmoordaanslag, en in een ander deel van de stad, de kandahar busstop was er een explosie”*, p. 13 gehoor I CGVS. Daarenboven werd later specifiek gevraagd naar aanslagen op een school in zijn wijk en zou kunnen verwacht worden dat verzoeker daarover de nodige toelichting kan verschaffen, wat niet het geval is. Dat de school niet echt een naam heeft wijzigt niets aan de vaststelling dat de overige informatie die hij over dit incident geeft niet correct is, zoals wordt toegelicht in de bestreden beslissing.

2.9.5. Voorts hoeft verzoeker niet van alles op de hoogte te zijn en/of zonder onderbreking in zijn stad hebben verbleven om te weten dat bij een zware brand in zijn wijk in juni 2006 70 winkels in de as werden gelegd. Redelijkerwijs kan immers aangenomen worden dat dit een gebeurtenis is waar niemand die in deze wijk woont en werkt aan voorbij kan gaan.

2.9.6. De Raad besluit op basis van deze vaststellingen dat verzoekers kennis van de wijk Kart-e-Lagan dermate ontoereikend is dat hij het niet aannemelijk maakt in deze wijk te hebben gewoond.

2.10.1. Wat zijn kennis over de stad Lashkar Gah betreft, kan de Raad nog aannemen dat verzoeker zich vergist voor wat betreft de gouverneur van de provincie Helmand toen hij het land verliet, doch, noch zijn gebrek aan politieke interesse, noch zijn scholing kunnen een afdoende verklaring bieden voor de vaststellingen dat verzoeker de namen van de burgemeester van zijn eigen stad niet eens herkent (gehoor CGVS 1 maart 2010, p. 4), nooit heeft gehoord van de Taliban gouverneur Mullah Sher Mohammad terwijl deze laatste vier jaar gouverneur was van Helmand, en ook nooit heeft gehoord van de vice-gouverneur Haji Pir Mohammed die, samen met zes anderen, omkwam bij een aanslag in januari 2008 in een moskee in de stad Lashkar Gah. Verzoeker betwist niet dat deze personen als machthebbers een grote invloed hebben in Lashkar Gah en omstreken. Deze eenvoudige vragen over de prominenten die de laatste jaren een belangrijke rol hebben gespeeld in verzoekers beweerde stad/provincie, zouden redelijkerwijs gekend zijn indien hij daar tussen 2002 en 2009 heeft gewoond en gewerkt. Dit klemmt des te meer nu verzoeker tijdens het gehoor aangaf dat hij *“alleen de belangrijke mensen in mijn regio en stad” kent* (CGVS gehoor I, p. 14)

Wat de belangrijke gebeurtenissen in de stad betreft, argumenteert verzoeker weliswaar dat hij met dergelijke activiteiten zoals betogingen, die voor hem niet belangrijk waren om te overleven, niet bezig was, maar dit belet niet dat hij wel op de hoogte zou moeten zijn van een grote aanslag tegen het gouverneurshuis in december 2006 waarbij negen mensen omkwamen en verschillende gewonden vielen met als doel de gouverneur te treffen (adm. doss. stuk 21 landeninformatie). Zelfs al is verzoeker een laag opgeleide kleermaker, ten tijde van voornoemde zware aanslag werkte hij nog als kleermaker in de *“bazaar”* van Lashgar Gah zodat mag aangenomen worden dat zo’n gebeurtenis wel ter sprake zou zijn gekomen en hij daarvan in ieder geval kennis moet hebben.

Zo verzoeker nog stelt dat hij niet op de hoogte was van de controverse rond de *“Bushstreet”* en dit enkele element niet van dien aard is om zijn geloofwaardigheid op fundamentele wijze te beïnvloeden, gaat hij er aan voorbij dat gevraagd naar de *“Bushstreet”* hij het antwoord schuldig bleef terwijl deze bekende winkelstraat met muziek- en videowinkels algemeen bekend blijkt te zijn onder deze naam.

Verzoeker bevestigt dat hij kennis heeft van het bestaan van een universiteit in Lashkar Gah en niet precies weet wanneer deze universiteit werd gebouwd, voor of na zijn vertrek naar Europa. Deze bevestiging wijst erop dat verzoeker op de hoogte is van een aantal zaken en gegevens zonder dat hij deze kennis heeft opgedaan tijdens zijn beweerde verblijf in de stad.

In de mate verzoeker voorhoudt dat hij niet goed begreep wat hij nog kon geven als informatie op de algemene vraag over zijn stad Lashkar Gah, wijst de Raad erop dat de vraag als volgt werd gesteld *“U krijgt nu de mogelijkheid de kennis die u heeft opgedaan over Lashkar Gah tijdens uw verblijf daar te vertellen. Dat kunnen belangrijke personen, gebeurtenissen, aspecten van het dagelijks leven zijn.”*, zodat, gelet op deze toelichting, kan verwacht worden dat verzoeker een aantal aspecten van het leven dat hij had in Lashkar Gah zou hebben meegedeeld en zich niet zou hebben beperkt tot de opmerking *“De vorige keer zelfde herhaald ook aan adv en uw collega gezegd dat ik een Afghaan ben. Ik kan geen docu bekomen. Ik ben een afghaan als u dat niet gelooft moet u mij zeggen van waar ik wel ben. Ik heb asiel gevraagd in uw land als u mij niet erkent stop dan en bezorg mij en u geen hoofdpijn. Ik ben een levend bewijs ik zit hier voor u. Ik doe beroep op dat levend bewijs. Dus grijp die kans en overtuig mij van uw verblijf in Lashkar Gah na 81. (...)”* (gehoor CGVS II, p. 11).

2.10.2. De kennis die verzoeker met betrekking tot de hoofdstad Lashkar Gah ontbeert heeft betrekking op gewone dagdagelijkse gegevens en gebeurtenissen, die, indien verzoeker daar effectief zou hebben gewoond en gewerkt, gekend zouden moeten zijn. De vaststelling dat verzoeker een aantal gegevens wel kent waaronder de nummerplaten, de districten van Helmand, de provincies van Afghanistan, de hele loop van de rivier de Helmand, de leiders van de Hazara gekend over heel Afghanistan, de mobiele operatoren, de radiozenders en hij het Solha plein op foto herkent, toont aan dat verzoeker ongeacht zijn lage scholingsgraad en gebrek aan politieke interesse over bepaalde zaken die betrekking hebben op Afghanistan wel kennis heeft, doch daarmee niet kan overtuigen dat hij afkomstig is uit Helmand en daar heeft verbleven vanaf 2002 tot aan zijn vlucht naar België.

2.11. Gelet op alle vaststellingen samen, met name het gebrek aan objectief bewijs van zijn herkomst, en het gebrek aan kennis over Helmand met meer specifiek zijn eigen wijk en de hoofdstad waar hij zou hebben verbleven, is de Raad van oordeel dat verzoeker zijn afkomst uit Helmand niet aantoonst. Vermits de vervolgingsfeiten vanwege de Taliban zich zouden afgespeeld hebben in Helmand en verzoeker zijn verblijf aldaar niet aantoonst, kan ook aan deze vervolgingsfeiten geen geloof worden gehecht. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofdte van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.12. Verzoekers bewering vanaf zijn terugkeer uit Pakistan tot zijn vertrek in Helmand te hebben geleefd is niet aannemelijk. Van een kandidaat-vluchteling mag redelijkerwijs verwacht worden dat hij de asiinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Hoger bleek dat verzoeker niet de waarheid vertelde over zijn werkelijke verblijfplaats(en) voor zijn vertrek in 2008 in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust. Verzoeker draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van onjuiste verklaringen tijdens het gehoor.

Door zijn gebrekkige medewerking en zelfs tegenwerking op dit punt, verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoeker voor zijn aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn werkelijke streek van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoeker de bron van zijn vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maakt verzoeker bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die hij mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade die hij mogelijk zou lopen.

2.13. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS